Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per JosepMB el dl., 20/10/2025 - 00:00

Sir 35, 12-14.16-19a
2Tim 4, 6-8.16-18
Lc 18, 9-14

El tema fonamental d'aquesta paràbola de Jesús és un ensenyament sobre el judici, sobre la comparació, sobre la dignitat i validesa de la meva relació amb Déu. També és un toc d'atenció per als qui, reconeixent les culpes del seu pecat, no acaben d'aixecar el cap, no paren de "fustigar-se" amb una culpa que esdevé culpabilització. Jo no sé si el perdó, que rep el publicà -com ens assenyala Jesús- és un perdó acollit, vivificant i que ens posa en camí amb humilitat, però també amb el reconeixement que, si no em poso en mans de Déu, acabaré en el que potser al final esdevindrà un "no hi ha res a fer amb mi".

El pecat de l'orgull i el pecat de la desesperança. Que Déu perdona crec que tots ho hem viscut en les nostres vides, però també no acabem de creure en la misericòrdia eterna de Déu. El pecador redimit és posat, com diu sant Ignasi, amb tota la seva persona, al treball pel Regne. Si ens posem davant de Crist crucificat, ens ensenyarà a recol.locar la nostra vida sempre que ens deixem transformar per dintre.

Nosaltres coneixem les nostres carències, però necessitem al Senyor, perquè ens faci de mirall. Només així ens podrem reconèixer i reubicar-nos.

Hi ha una dita d'una rondalla catalana que diu: "Quan la guineu no les pot haver diu que són verdes" Nosaltres podem caure en el mateix en el sentit que, "temptats sota capa de bé" podem viure pensant que no val la pena, que mai trobaré les paraules, les formes les maneres més vistoses i més de moda. Trobaré la excusa del dropo espiritual: "Aquell o aquella sí que parla bé" etc ,etc. I jo, pobre de mi…

Demanem al Senyor, en el dia d'avui, que sentir-me còmode davant Déu no prové de mi, si no que és un regal del mateix Senyor. Que ens alliberi de la falsa sensació de una salvació segura, fonamentada només en els ritus i la moral.

Demanem igualment que el reconeixement de les nostres febleses ens posi en comunió amb el Jesús pobre i humil per a més estimar i servir-lo en els més necessitats. I, potser, el fariseu seria el primer a haver de ser estimat així?

Fotografia: Glòria Andrés

ETIQUETES
PERDÓ CULPA MISERICÒRDIA